

[Grethe Phillip]

bedring til andre end nogle ganske få grupper. Og her må vi jo huske på, at vi allerede har vedtaget lovgivning, som giver reallønsforbedring til nogle af grupperne. Jeg tænker specielt på de love, vi vedtog omkring pensionisternes forhold, og som giver dem en ganske væsentlig realindkomstforbedring. Vi var i det radikale venstre med til at gennemføre disse love. Vi fandt det rimeligt, at pensionisterne fik disse forbedringer, men det er jo noget, vi må huske på, når vi ser, hvor meget der er tilovers til de andre grupper. Vi har også vedtaget lovgivning både om efterlønsordning og om forholdsregler for de langtidsledige, alt sammen noget, der er medvirkende til at skabe en øget efterspørgsel i visse grupper, men dermed også stærkt begrænser mulighederne for øget efterspørgsel for de andre grupper i samfundet.

Det radikale venstre finder det afgørende, at de indgreb, der sigter på faldende betalingsbalanceunderskud, kommer til at foregå på en måde, der er velafbalanceret, og som i befolkningen som helhed føles rimelig og acceptabel. Vi vil pege på, at der er grupper, bl. a. blandt funktionærer og tjenestemænd, der har haft en meget betydelig reallønsnedgang. Vi er i vores gruppe specielt opmærksom på, at der heriblandt er grupper med meget beskedne indkomster, hvor man altså kombineret har meget beskedne indkomster og en betydelig reallønsnedgang. Vi finder dem blandt de offentligt ansatte, vi finder dem i nogle funktionærgrupper, der følger de offentligt ansattes aftaler om lønningerne, og vi mener ikke, at dette kan fortsætte i længden. Det er vel særlig taktreguleringen, der bør ændres og forbedres.

Folketinget skal ikke nu i hast vedtage en lang række love, men tiden er inde til, at vi alvorligt skal overveje en helhedspakke med en række principbeslutninger, der tilsammen kan give os en rimelig løsning for de forskellige grupper.

Vi mener i det radikale venstre, at der i denne helhedspakke bør indgå nogle væsentlige bestanddele. Jeg vil pege på indkomstskatten, der bør omlægges, så den bliver mindre tyngende for de små og mellemstore indtægter derved, at fradragsreglerne ændres, så det ikke i den grad, som tilfældet er nu, kan betale sig at stifte stadig større gæld. Vi mener, at der bør dæmmes op for de store og

skadelige jordprisstigninger ved en løbende grundskyldbeskatning.

Vi mener, at det også som et vigtigt punkt bør indgå i helhedspakken, at de ansatte må sikres andel i overskuddet i deres egen virksomhed, vel at mærke uden at dette kombineres med en central fond. Vi mener, at dette punkt måske i særlig grad trænger sig på til principbeslutning. Jeg har allerede nævnt, at vi mener, at taktreguleringen for de offentligt ansatte må forbedres, specielt således at de lavtlønnede tjenestemænd og funktionærer får deres lønninger rettet op. Og endelig vil vi pege på, at der må findes en løsning for de to indefrosne dyrtidsportioner, eventuelt i forbindelse med en udvidet ferie.

Gennem en sådan helhedspakke tror jeg, der vil kunne vindes forståelse for tilbageholdenhed med generelle krav om lønforhøjelse. Hvis vi virkelig kunne få denne forståelse og det gav sig udslag i overenskomsterne, ville vi kunne komme ind i en lykkelig cirkel med en bedre konkurrenceevne med dermed følgende mindre betalingsbalanceunderskud, hvilket igen ville give mulighed for at forhøje udlånsloftet og for at sætte renten ned med de gunstige virkninger, det så yderligere ville have for aktiviteten i samfundet.

Jeg synes ikke, at jeg under mit indlæg her i dag kan undlade også et øjeblik at komme ind på ungdomsarbejdsløsheden, som jo er en væsentlig del af problematikken omkring arbejdsløsheden.

Gennem en række forlig og efterfølgende love har vi søgt at støtte de unge og give dem uddannelse og beskæftigelse og et økonomisk grundlag at leve på. Den nylig udgivne sortbog om ungdomsarbejdsløsheden udgivet af Selskabet for Samfundsdebat giver et meget mørkt billede af de resultater, der er kommet af alle disse velmente bestræbelser fra folketingets side. Det fremgår af sortbogen, at man ude omkring lokalt i kommuner og amtskommuner har brugt uhyre megen tid på at finde ud af, hvem der egentlig skulle gå i gang med at få løst ungdomsarbejdsløshedsproblemet, og hvordan man overhovedet skulle tage fat på det, og at en væsentlig del af de penge, der har været til rådighed, er anvendt til de konsulenter og andre mennesker, som skulle prøve at få de unge i arbejde, men uden at det altså er lykkedes at få så forfærdelig mange i gang. Dette er utilfredsstillende, og derfor mener vi også, at drøftel-